

Een fax uit de eeuwigheid

De eerste keer dat hij Anna opviel was in de Birger Bar. Het was kwart over twaalf en ze zat samen met drie andere senior assistenten een glas wijn te drinken. Ze waren een halfuur geleden gekomen, maar de anderen wilden zo naar huis wist Anna. Zo ging het altijd – zelf moest ze nog een paar uur terug naar kantoor. Ze kon niet slapen als haar bureau niet leeg was.

Ze had nooit eerder op hem gelet, maar het kon niet de eerste keer zijn dat ze elkaar zagen. Ze waren elkaar zeker tegengekomen in de lunchzaal, op de vergaderingen op maandagochtend en bij de printers. De printers waren de dorpspomp, waar iedereen meerdere keren per dag heen moest, waar iedereen elkaar vroeg of laat tegenkwam en efficiënte beleefdheidsfrases uitwisselde.

Hij was er met twee andere junior juristen van het kantoor. Ze zag hoe de jongens hun lange jassen uittrokken en aan de bar gingen zitten. Eentje herkende ze omdat ze vorig jaar hadden samengewerkt. Hij had een normale intelligentie maar was duidelijk bovengemiddeld sociaal competent – zoals zoveel anderen die het kantoor tegenwoordig in dienst nam. Intelligent genoeg om het werk te doen, maar niet om de top te bereiken. Verstandig genoeg om inschikkelijk te zijn en niet te klagen dat ze nooit voor elf uur 's avonds thuiskwamen, veertien weekenden achter elkaar doorwerkten en hun vakantieplannen en dertigste verjaardag moesten afgelasten.

Naderhand vroeg ze zich af waarom hij haar juist die avond

was opgevallen. Het kwam niet doordat hij een ongewoon mooi pak droeg of dat zijn vrienden en hij zoveel lachten. Misschien was het omdat hij door zijn hoge plaats aan de bar als het ware boven alle anderen verheven was. Of was het zijn manier van glimlachen. Hij glimlachte met zijn hele gezicht, met zijn hele lichaam zelfs. Anna vond dat het leek alsof hij de ruimte, de mensen en de atmosfeer in zich opnam en dat alles oprecht waardeerde. Hij bewoog zich alsof hij het extra naar zijn zin had, precies op deze plek, met precies deze mensen. In feite leek het – in tegenstelling tot veel anderen op het kantoor – echt heel erg goed met hem te gaan.

Anna vond dat hij gelukkig leek.

Therese, een collega van Anna, keek haar aan. ‘Ik heb met die middelste jongen samengewerkt aan een project. Hij is een jaar of negen jonger dan wij, maar superscherp. Echt.’

Therese maakte een hoofdbeweging naar de jongens. Ze glimlachten terug. Anna zei: ‘Ik heb met die kerel links gewerkt, hij is niet zo scherp. Maar sympathiek. Hoe heet die middelste dan, die zo slim is volgens jou?’

Therese nipte aan haar wijn. Ze droeg een blouse van Massimo Dutti en een zwarte, wijde rok van Filippa K, net als Anna. Aan hun voeten ook bijna dezelfde schoenen – Therese had zwarte loafers, Anna ook, maar met een iets hogere hak.

‘Hij heet Christian. En het is partnermateriaal, geloof me.’

Anna dacht: intelligent, binnen een paar jaar vermogend en gelukkig. Het kwam haar voor als een ongewone combinatie. Hoewel de vraag was hoe lang die jongen dat laatste kon blijven.